

SONET O POZDNÍM POZNÁNÍ

Snad mávají mi, snad mě vyhánějí
větývky broskví u vás na sadě.
Tu se tím těším, tu mám po naději,
a obojí je věru nasnadě,

vždyť zasloužím si odměnit i trestat
tak jako každý. Nejsem výjimka.
Rozmarný Bůh nás tvořil z téhož těsta
a umíráček všem nám zaklinká,

až přijde čas počítat sny a sliby,
a hlavně činy: to jsi vzal, to dal,
tam do bitvy šels, tam stál opodál,

a kdyby z lásky měls jít k maturitě,
co všechny tvoje ženy shledaly by?
Ač tvářil ses tak dospěle, byls dítě.

SONET POUŠTNÍ

Malovala mi rusalky a víly,
tak, jak je v noci viděla.
Děti se tomu nikdy nedivily.
Jen velcí ťuk ťuk do čela,

protože dávno, dávno zapomněli,
co kdysi znali, ta i ten,
nežli jsme jim ráj srdce vzali celý
a řekli jsme jim: To byl sen!

Tak zavrhuju Boha, duši,
jsme nevšímaví k zázrakům.
K varhanám lesů žijem hluší

a hýčkáme své Karakum,
Saharu, skály, pusté Gobi
a písek. Písek do zásoby.

SONET O UBOHÉM MUŽSTVÍ

Ručičky hodin stály v jedné přímce
ne míň než čtyřadvacetkrát denně
a kníže pán se dral z liščího límce,
aby vzdal hold své čekající ženě.

Pak za pár století hlásí se repetice,
jen už je tentam milostivý kníže
a přišel bankéř. Víc než pracháč sice,
přece však se ctí o pár stupňů níže.

A ženy, ano, čekají, byť vzteklé.
Proč páni radši nezůstali v pekle
svých divných válek? Bože rozbože,

žena a muž jsou vždycky na nože!
A kníže, bankéř, makléř nebo vrátný
v tom vztahu není nikdy směrodatný.

SONET OHNIVÝ

Každý je tak starý, jak se vznítí.
A já planu, hořím jako líh,
jak podzimní ohně na polích,
a přitom je ve mně vlnobití,

které by mě rádo uhasilo,
protože prý nezdravá je věc,
je-li kdo tak rozžhaven jak pec.
Pod vodou, tam lépe by mu bylo.

Zima a horko, vášeň žárem kutá,
já myslel jsem: to už mám odbyto,
pradávnou už mi vypršela lhůta

a zbývá mi tak leda varyto,
na němž bych drnkal žalmy vzpomínavé.
Teď šťasten jsem. Mé srdce ohněm plave.